

[Valdemar Sørensen.]

i de Tilfælde, hvor Tantiømen er en Del af Lønnen. De Folk, man paa den Maade udsatte for en Art Dobbeltbeskatning, dels ved Arbejdsafgiften paa den Del af Lønnen, der udbetaltes som Løn, og dels ved en Tantiømebegrænsning for den Del af Lønnen, som blev betalt som Tantiøme, faar altsaa denne Fejl i den tidligere Lov rettet ved dette Forslag.

Med Hensyn til selve Udbyttebegrænsningen deler jeg det ærede Medlem Hr. Retofts Anskuelse. Jeg tror ikke, man paa nogen mulig Maade kan gaa videre med Hensyn til lempende Bestemmelser i den Lovgivning, der her er Tale om, saa længe Forholdene er, som de er. Jeg ser naturligvis med Glæde, at en af Lovens Virkninger er den, at den giver Ledelsen af Selskaberne en stærk Stilling over for Aktionærernes Krav, men paa den anden Side er det upaatvivleligt, at de Lempelser, Loven giver med Hensyn til Udbytternes Forøgelse, er især Lempelser, der gives til Aktiehandelen — Kapitalanbringelsen i Selskaberne er jo sket. Det, som Lempelserne i Virkeligheden vil resultere i, er jo, at man forøger Værdien af de paagældende Aktier i Omsætningen. Det har vi i og for sig intet Ønske om at gøre for Tiden, og naar vi gaar med til Forslaget, er det da ogsaa ud fra den Betragtning, at man staar i et Samarbejde, som kræver Hensyn til alle Sider, og her er et af de Tilfælde, hvor vi paa et for os vigtigt Punkt har bøjet os for dette Samarbejdes Krav.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Jens Thomsen: Det foreliggende Forslag er jo, som det er bemærket af adskillige af Ordførerne, mindre gennemgribende end den Lov, der blev gennemført i Fjor. Der blev dengang begaaet en væsentlig Uret mod de mange Funktionærer, der er ansat for en lille fast Løn, og en forholdsvis stor Tantiøme, idet den Slags Tantiømer i Virkeligheden kun er en anden Form for Løn. Jeg paatalte i Fjor denne Uret, før Lovforslaget blev vedtaget, og jeg paaskønner, at det foreliggende Lovforslag har fjernet Uretfærdigheden.

Lovforslagets Formaal er jo, som det ogsaa er sagt, at hindre store Udbytter og Tantiømer, men Begrænsningen sker ikke over for alle. De Selskaber, der har betalt urimeligt store Udbytter og Tantiømer i de tre Regnskabsaar før 1. September 1939, kan jo vedblivende fortsætte dermed. Lovforslaget begrænser Udbetalingen i de Sel-

skaber, der ikke har haft tre Regnskabsaar før 1. September 1939, til højst 2 000 Kr. til hvert Bestyrelsesmedlem. Jeg vil ikke indvende noget imod dette, men der vilde være langt større Grund til at begrænse den enkelte samlede Tantiømeindtægt.

Til Loven, der blev vedtaget sidste Aar, stillede min Gruppe Ændringsforslag, der gik ud paa at begrænse de samlede Tantiømeindtægter for de enkelte til 5 000 Kr., saa vidt jeg husker. Det er jo de saakaldte Tantiømeslugeres Indtægter, der med Rette burde begrænses, fremfor en enkelt Udbetaling fra et enkelt Selskab. Naar en enkelt Mand sidder i mange Bestyrelser, der ogsaa i de tre Regnskabsaar før 1. September 1939 betalte de store Bestyrelses-honorarer og -tantiømer, saa kan han fortsat faa disse, og endda i udvidet Form. Sidste Aar nedskar Loven dog saadanne Indtægter med $\frac{1}{3}$ af den Del, der laa over 2 000 Kr. om Aaret, og jeg synes ærligt talt, at det foreliggende Lovforslag virker i forkert Retning med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det foreliggende Lovforslag burde efter min Mening tage haardere fat paa en enkelt Mand, som i Bestyrelses-honorarer og Bestyrelsestantiømer maaske har 60 000—70 000 Kr. om Aaret, i Stedet for at gaa den modsatte Vej. Det avler usunde Forhold, naar en enkelt Mand kan puge saa mange af den Slags Ben sammen, og særlig farligt er det, naar Rigsdagens Medlemmer kan gøre det, for derigennem faar Højfinanssen i Virkeligheden en større Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet, end godt er. Det er sikkert ikke i nogen stor Udstrækning, at Rigsdagsmænd har mange af den Slags Ben, men netop derfor skulde det være let at sætte en Støpper for det Uvæsen — medmindre der er mange, der lever i Forventningens Glæde.

I det foreliggende Lovforslag skelnes der mellem Tantiøme til Bestyrelsesmedlemmer og Tantiøme til Direktører og Funktionærer, idet sidstnævnte nu gives helt fri for Begrænsningen i Modsatning til den gældende Lov. Deri maa der ligge den Antagelse, at Bestyrelsestantiømerne i Almindelighed betragtes som gode Ben i Stedet for Løn for Arbejdet, ellers var der jo ingen Grund til at sætte et saadant Skel. Og det er vel ogsaa ret almindeligt Tilfældet, men der gives dog Undtagelser. Der findes jo ogsaa Tilfælde, hvor enkelte Bestyrelsesmedlemmer ofrer en meget stor Del af deres Tid i Selskabets Tjeneste uden at faa anden Løn for dette Arbejde end en aftalt Tantiøme, og dette er dog nok i særlig Grad Tilfældet ved de nyoprettede Selskaber. Derfor kan